

ОБЪРНѢТЪ КЪ ИСТИННОМУ БОГУ; ЗАТОВА ТОЙ,
 УЛОВЕНЪ ОТЪ ГРАДСКІХЪ СЪДНИКѢ ТАРКВІНІА И,
 ЖЕЛѢЗООБКОВАНЪ. ХВѢРИХЪ ГО ВЪ ТѢМНИЦѢ,
 ДѢТО СТОА ДЪЛГО ВРѢМЯ, И ТРИ-ПЯТИ, БИТЪ
 СЪ НАСИЛСТВІЕМЪ ДА ПРИНЕСЕ ЖЕРТВѢ НА ИДО-
 ЛЫТѢ, КАТО СЯ НЕПОКОРИ, КЪДЕ ПОСѢЧЕНЪ. Я
 КЛАЖЕНИИНЫ Силвестръ ОТИДЕ НОЩЕМЪ И,
 КАТО ВДИГНА СВ. НЕГОВЫ МОЩЫ, ОТНЕСЕ ГЫ СЪ
 ПРИЛИЧНЫ-ТѢ ПѢСНИ, ВЪ ДОМА СИ, ДѢТО ГЫ
 И ПОГРЕБЕ ЧЕСТНО. ПОСЛѢ, НѢКОА СИ ВѢРНА
 ЖЕНА ПО ИМА ФЕОНИСІА, ДАДЕ ОТЪ СВОЙ ИМОТЪ
 ДА СЯ ВЪЗДІГНЕ ХРАМЪ, ДѢТО ВНЕСЕХЪ МО-
 ЩЫ-ТѢ НА МЪЧЕНИКА. СЛѢДЪ ТОВА Силве-
 стръ, ПОВИКАНЪ ОТЪ ТАРКВІНІА, КОЙ-ТО ГО
 ИСПИТВА ЗА ОСТАНАЛО ИМАНИЕ ОТЪ ТИМОТЕА,
 И ПРИНУЖДАВАНЪ ДА СЯ ПОКЛОНИ НА ИДОЛЫ-ТѢ,
 СЛѢЛО СЯ ОТГОВОРИ НА МЪЧИТЕЛЯ СЪ БЪВАН-
 ГЕСКО-ТО СЛОВО: *въ сію нощь душу твою истязаютъ
 отъ тебе, а яже хвалиши ся сътвориши ми, та не
 обидутъ ся.* ОТЪ ТЫА ДЪМЫ СЪДНИКѢ-ТЪ, РАЗ-
 ГНѢВЕНЪ, ПОВЕЛАВА ДА ОБКОВѢТЪ Силвестра
 ВЪ ЖЕЛѢЗА Я ДА ГО ХВѢРАТЪ ВЪ ТѢМНИЦѢ-
 ТЪ. НЪ СКОРО СЯ СЪЖДА ПРОРЫЧАНІЕ-ТО НА
 С-ГО; ЗАЩО-ТО НА СЪЩІА ДЕНЪ, КОГАТО ГО
 ОТСЕДИХЪ НА ЗАТВОРѢ, ТАРКВІНІЙ СЪЖДА ДА